

POSTANOWIENIE

Dnia 6 grudnia 2012 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu – Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący Sędzia SA:	Adam Jewgraf (spr.)
Sędzia SA:	Ewa Głowacka
Sędzia SA:	Sławomir Jurkowicz

po rozpoznaniu w dniu 6 grudnia 2012 r. na posiedzeniu niejawnym we Wrocławiu

sprawy z powództwa: **A. J.**

przeciwko: **Stowarzyszeniu (...) w W.**

o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności

na skutek zażalenia powoda

na postanowienie o kosztach procesu zawartego w pkt II wyroku Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze z dnia 18 kwietnia 2012 r. sygn. akt I C 1382/11

p o s t a n o w i a:

- 1) **zmienić zaskarżone postanowienie w ten sposób, że zasądzić od powoda na rzecz strony pozwanej kwotę 360 zł tytułem zwrotu kosztów procesu;**
- 2) **oddalić dalej idące zażalenie;**
- 3) **zasądzić od strony pozwanej na rzecz powoda 450 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania zażaleniowego**

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem, zawartym pkt II wyroku Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze z dnia 18.04.2012 r. sygn. akt I C 1382/11, Sąd Okręgowy oddalając powództwo przeciwegzekucyjne powoda, zasądził na rzecz strony pozwanej kwotę 360 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania, na podstawie art. 98 § 1 kpc. Na koszty owe składały się koszty zastępstw procesowych strony pozwanej, które zostały ustalone w oparciu o przepis § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokatów.

Powyższe postanowienie zaskarżył zażaleniem powód zarzucając naruszenie art. 102 kpc przez jego niezastosowanie a nadto naruszenie przepisów rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie przez błędne zastosowanie stawki wynagrodzenia z § 6 rozporządzenia zamiast stawki § 11 pkt 1.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie jest zasadne w części

Przypomnieć należy, że przepisy art. 102 kpc, którego zastosowanie w sprawie dla rozstrzygnięcia o kosztach procesu postuluje żalący się, ma charakter wyjątkowy, co akcentuje otwarte w nim ograniczenie wykorzystania tego przepisu do wypadków szczególnie uzasadnionych. W orzecznictwie wykorzystano się przy tym pewne kryteria oceny, odwołując się do okoliczności podmiotowych, wynikających z trudnego położenia materialnego strony, jak również nawiązując do przebiegu procesu, czy charakteru sprawy.

W rozpatrywanej sprawie, zdaniem skarżącego, przyczyną zastosowania art. 102 kpc, miał być fakt rozpoznania powództwa opozycyjnego „dopiero” po roku czasu, w trakcie którego Sąd Najwyższy uchylił do ponownego rozpoznania wyrok Sądu Apelacyjnego z dnia 02.02.2010 r. oddalający apelację od wyroku

Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze z dnia 22.04.2010 r. sygn.. akt I C 769/09

w którym min. stwierdzono obowiązek A. J. złożenia oświadczenia woli w zakresie zawarcia umowy na retransmisję z organizacją zbiorowego zarządzania prawami autorskimi. Wedle żalących się, szybsze rozpoznanie powództwa opozycyjnego, prowadziło do jego uwzględnienia, gdyż uchylony wyrok zastępowałby oświadczenie obu stron umowy, co z kolei przewodzić by musiało do zdezaktualizowania się orzeczonych aneksem cel misji.

Z tak przedstawionym stanowiskiem nie można się zgodzić.

W kategoriach szczególnego wypadku, których dotyczyć mógłby art. 102 kpc, oceniać ewentualnie można by wytoczenie powództwa w oparciu o utrwaloną, stabilną interpretację przepisów stanowiących jego podstawę, od której następnie odstąpiono.

Tymczasem w realiach rozpoznawanej sprawy powód wystąpił z powództwem opozycyjnym w sytuacji, gdy po pierwsze w orzecznictwie, co do przyjęcia, iż uwzględnienie powództwa i stwierdzenie obowiązku zawarcia umowy, ale nie w pełni zgodnie z żądaniami powoda – zastępuje oświadczenie obu stron umowy, panuje niejednolitość. Po wtóre powód świadom był zaskarżenia skargą kasacyjną

wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 02.09.2010 r. sygn.. akt I A Ca 801/10

i ewentualnie wpływu rozstrzygnięcia na dalszy byt zakazu orzeczonego wyrokiem Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze z dnia 07.04.2010 r., a tym samym na ewentualne powodzenie lub nie powództwa opozycyjnego z którym wystąpił. Okoliczności owe powód winien był uwzględnić w ramach oceny ryzyka związanego z wytoczeniem sprawy na drogę sądową. Zawiedzione oczekiwania powoda w tym zakresie, w żadnym zakresie nie uzasadniają potraktowania jego przypadku jako szczególnie uzasadnionego w zakresie rozstrzygnięcia o kosztach procesu który uzasadniać by mógł zastosowanie unormowania art. 102 kpc.

Zasadnie natomiast żalący zakwestionował przyjętą przez Sąd Okręgowy

– w rozmiarze 3.600 zł w oparciu o przepis § 6 pkt 6 rozporządzenia

Ministra Sprawiedliwości z 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych... – stawkę wynagrodzenia za czynności procesowe pełnomocnika strony pozwanej, która w owej wysokości została zasądzona. W tej kwestii zwrócić należy uwagę na to, iż powód wnosił o pozbawienie wykonalności wyroku

Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze z dnia 07.04.2010 r. sygn.. akt I 153/04 jedynie w części, tj. w jego pkt. I w którym orzeczony został zakaz reemisji w sieci telewizji kablowej utworów audiowizualnych do czasu zawarcia z pozwaną (w aktualnym procesie) umowy licencyjnej. Swe powództwo opozycyjne powód nie skierował natomiast przeciwko zawartym w tymże wyroku również rozstrzygnięciom

w zakresie roszczeń pieniężnych (odszkodowawczym) wynikającym z ustawy

o prawie autorskim i prawach pokrewnych. Orzeczenie zakazu kontynuowania emisji (na podstawie art. 17, 21¹ i art. 79 ust. 1 pkt. 1 p. u.p.p.) wynikało z samego naruszenia prawa do korzystania i rozpowszechniania prawem autorskim przez operatorów kablowych, bez zgody podmiotu, któremu przysługiwało prawo wyłącznego korzystania, i jako takie było roszczeniem o charakterze ochronnym

a nie pieniężnym. W tej sytuacji, uwzględniając zakres powództwa opozycyjnego powoda w rozpatrzonej sprawie, stawka opłaty za czynności adwokata z tytułu zastępstwa prawnego winna była być ustalona nie w oparciu o § 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie... lecz na podstawie § 11 ust. 1 pkt. 2 tego rozporządzenia.

Dlatego, na podstawie art. 386 § 1 kpc w zw. z art. 397 § 2 kpc

Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżone postanowienie zasądzając od powoda na rzecz strony pozwanej 360 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Dalej idące zażalenie, jako pozbawione uzasadnionych podstaw z przyczyn wyżej ustalonych, na podstawie art. 385 kpc w zw. z art. 397 § 2 kpc podlegało oddaleniu.

O kosztach postępowania orzeczenie na podstawie art. 100 kpc przy uwzględnieniu poniesionych przez powoda kosztów postępowania (200 zł opłata od zażalenia + 300 zł koszty zastępstwa procesowego) oraz faktu, iż żądanie zażalenia uwzględnione zostało w 90 procentach.

MW